

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **N.V.H.**, nar. ■■■, státní příslušnost V., bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Půtova 1219/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2014, č. j. **MV-72093-5/SO-2014**,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 24. 7. 2014, č. j. MV-72093-5/SO-2014, se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 12. 2013, č. j. OAM-54282-7/DP-2013, jímž žalobci nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobce v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a vzhledem k okolnostem případu také nepřiměřené. Žalobce nepopírá, že byl dne 11. 12. 2012 trestním příkazem Okresního soudu v Ústí nad Labem č. j. 27 T 177/2012 odsouzen za pokus přečinu poškozování cizích práv k podmíněnému trestu odnětí svobody 5 měsíců se zkušební dobou 18 měsíců, která uplynula 23. 7. 2014. Nesouhlasí však s právním názorem správního orgánu, že v případě neprodloužení pobytu cizince z důvodu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není nutno zkoumat přiměřenost rozhodnutí, resp. zásah rozhodnutí do rodinného

či soukromého života cizince. Dle názoru žalobce byl správní orgán v daném případě povinen vypořádat se nejen s otázkou závažnosti trestného činu spáchaného žalobcem, ale také s otázkou možných dopadů napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života a zvážit zásah do základních práv a svobod žalobce garantovaných nejen Listinou, ale také Úmluvou o ochraně základních práv a svobod nebo Úmluvou o právech dítěte. Žalobce konstatoval, že nelze upřednostňovat formalistický přístup na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci. Zdůraznil, že i Ústavní soud opakovaně konstatoval, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, a že z pohledu ústavněprávního je nutno stanovit podmínky, při splnění kterých nesprávná aplikace ústavního práva obecnými soudy má za následek porušení základních práv a svobod. Jestliže tedy správní orgány pominuly svou povinnost před vydáním rozhodnutí zkoumat otázku přiměřenosti, či případné dopady rozhodnutí do práva na rodinný a soukromý život žalobce, zásadním způsobem zanedbaly své zákonné povinnosti. Vzhledem k tomu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy o přiměřenosti rozhodnutí, je nutné považovat je v této části za nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí je dle žalobce v rozporu s §§ 2, 3, 4 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání a žalobci byly přiznány náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti a zdůraznil, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na jejím území, takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr explicitně judikoval Ústavní soud v usnesení ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04, kde uvedl, že „subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území“. Z uvedeného dle žalovaného jednoznačně vyplývá, že Česká republika jako suverénní stát stanoví podmínky, za kterých připustí pobyt cizích státních příslušníků na svém území právě s ohledem na svůj veřejný zájem a pořádek.

Z obsahu správního spisu byly zjištěny pro danou věc tyto podstatné skutečnosti:

Žalobce je občanem V. socialistické republiky, kterému byl povolen přechodný pobyt na území České republiky na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání od 5. 4. 2007 do 20. 11. 2007. Následně mu bylo uděleno za stejným účelem povolení k dlouhodobému pobytu, které mu bylo opakovaně prodlužováno, naposledy do 20. 11. 2013. Dne 4. 11. 2013 žalobce podal ke správnímu orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání ve smyslu § 44a zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, neboť výpisem z evidence rejstříku trestů fyzických osob České republiky bylo doloženo, že byl dne 11. 12. 2012 trestním příkazem Okresního soudu v Ústí nad Labem č. j. 27 T 177/2012 podle § 181 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Trestní příkaz nabyt právní moci dne 23. 1. 2013. Na základě této skutečnosti správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 13. 12. 2013, č. j. OAM-54282-7/DP-2013,

neprodloužil žalobci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že skutečnost, že byl žalobce trestním příkazem Okresního soudu Ústí nad Labem odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, je důvodem pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný zdůraznil, že v případě aplikace § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nemá správní orgán za povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Konstatoval, že tento právní názor vyplývá i z judikatury správních soudů a citoval z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 A 84/2011-71.

Ve věci proběhlo dne 25. 8. 2015 ústní jednání. Žalovaný se z jednání omluvil a souhlasil s tím, aby věc byla projednána v jeho nepřítomnosti. Právní zástupce žalobce zopakoval argumenty uvedené v žalobě. Zdůraznil, že žalobce byl odsouzen pro přečin poškozování cizích práv, tj. méně závažný trestný čin, k němuž se doznal a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce 5 měsíců. Samotné trestní řízení i uložený trest byly pro žalobce dostatečným ponaučením. Žalobce se na území České republiky zdržuje dlouhodobě, má zde družku a syna s povoleným pobytem. Pokud by mu pobyt nebyl prodloužen, byl by nucen vycestovat z České republiky, což by s největší pravděpodobností znamenalo rozdělení rodiny, protože družka zde podniká a zřejmě by nemohla vycestovat s ním, aby nedošlo ke snížení životní úrovně rodiny. Právní zástupce žalobce dále doplnil, že žalobce nebyl před vydáním napadeného rozhodnutí seznámen s podklady ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Upozornil na to, že žalobci skončila zkušební doba uloženého podmíněného trestu den před vydáním napadeného rozhodnutí a žalovaný si tak měl vyžádat nový výpis z rejstříku trestů, o tomto důkazu žalobce vyrozumět a seznámit ho s ním.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

V dané věci se jednalo o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky za účelem podnikání. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu obdobně vztahuje § 35 odst. 3.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Podle § 37 odst. 1 písm. a) ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*

Žalobce tvrdí, že správní orgán při rozhodování podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí přihlížet k důsledkům svého rozhodnutí, a to zejména k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Zákon o pobytu cizinců v § 37 v odst. 1 a odst. 2 vymezuje různé situace, při kterých správní orgán zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů; při aplikaci § 44 odst. 3 téhož předpisu pak neprodlouží platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Zatímco v případě důvodů vymezených ve druhém odstavci § 37 zákon o pobytu cizinců stanoví, že správní orgán musí při posuzování přiměřenosti rozhodnutí přihlížet zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, v případě odstavce prvního taková podmínka stanovena není.

Žalobce si je vědom skutečnosti, že zákon o pobytu cizinců v jeho případě nestanoví správnímu orgánu povinnost se zabývat otázkou přiměřenosti zásadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Tuto povinnost žalobce ovšem dovozuje z §§ 2, 3 a 4 správního řádu, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

K tomu soud uvádí, že správní orgán, mimo jiné s ohledem na § 2 odst. 4 správního řádu, dbá na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Právě možnost zrušit dlouhodobý pobyt cizince s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců představuje vyjádření veřejného zájmu na tom, aby na území České republiky dlouhodobě nepobývali cizinci, kteří se dopustili úmyslné trestné činnosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101, vyjádřil přesvědčení, že proporcionální posuzování práva stěžovatele na ochranu jeho rodiny a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl již zákonodárce přijetím předmětné zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011 - 85 nebo ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013 - 51).

Ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stejně tak neposkytují správnímu orgánu v obvyklých případech možnost správního uvážení v tom smyslu, že by mohl u určitých úmyslných trestných činů shledat, že nejsou důvodem k neprodloužení víza, zatímco u jiných, že takovým důvodem jsou. Citovaná ustanovení stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění v zákoně uvedených podmínek. Nedávají mu prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu, např. jeho povaze či závažnosti (obdobně již zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011 - 85 a ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013 - 51).

Krajský soud nemá důvod se v projednávaném případě odchýlit od výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu. Správní orgány nebyly v projednávaném případě povinny zabývat se otázkou typové závažnosti spáchaného trestného činu či dopadem napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a napadené rozhodnutí

není z tohoto důvodu nezákonné ani nepřezkoumatelné. Správní orgán nemá při aplikaci § 37 odst. 1 správní orgán prostor pro správní uvážení, které by mu dovolovalo jako faktory jeho rozhodování zohlednit jiné než zákonné předpoklady. Výjimkou by snad mohly být jen takové důvody, které by založily rozpor rozhodnutí se základními principy, na kterých je založen ústavní řád České republiky (srov. také již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101). Žádné takové důvody soud v projednávaném případě neshledal. V žalobě i v odvolání žalobce jen obecně hovořil o tom, že na území České republiky žije od roku 2007, podniká zde a žije ve společné domácnosti s družkou, která očekává narození jeho dítěte.

Námitkami, které žalobce nevznnesl v žalobě a poprvé je uplatnil až při ústním jednání před soudem (neseznámení s podklady napadeného rozhodnutí a nevyžádání si nového výpisu z rejstříku trestů před vydáním napadeného rozhodnutí), se soud zabývat nemohl vzhledem ke striktně pojímané zásadě koncentrace řízení. Podle věty třetí § 71 odst. 2 s. ř. s.: „*Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může [žalobce] jen ve lhůtě pro podání žaloby.*“ Judikatura proto důsledně rozlišuje mezi doplněním řádně uplatněných žalobních bodů (které je možné provést i po uplynutí lhůty k podání žaloby) a rozšířením žaloby na dosud nenapadené výroky nebo o další žalobní body (což může žalobce učinit pouze v rámci uvedené lhůty; soud navíc nemůže její zmeškání ani prominout, s ohledem na znění § 72 odst. 4 s. ř. s.).

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 25. srpna 2015

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu